

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De absolute Sacramenti secundum se absolute,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

Quod notans idem Nauar. in seq. num. 37. addit inde con-
sequens esse quod ex D. Thoma in 4. dist. 45. communiter
admittitur, non posse Papam prohibito euacuare purgato-
rium animabus in eo deuentis.

197. Quinque est, vtilissimum esse persuadere aegrotum mori-
turo, vt concipiat animum Deo satisfaciendi pro suis peccatis
in hoc seculo, si vita ei superfit: quoniam in praec. q. 3. ostē-
sum est tanquam tutius & rationabilius tenendum esse cum
Caeter. quod indulgentia ei soli proficit, qui tantam peniten-
tiam quanta sufficit ad delendam poenam quae indulgetur
acceptauit iniunctam a Confessario, vel non iniunctam pro-
posuit in hac vita facere.

198. Sextam est, quod adhuc habet ibid. Nauar. numero 5. merito
fieri suffragia pro defunctis postquam vel in articulo mortis
vel post mortem quaesita fuerit indulgentia plenaria: tum
quia fieri potest vt viuens non habeat iustum & sufficientem
propositum satisfaciendi pro tota poena Purgatorij, relaxan-
da per ipsam indulgentiam: quod propositum praediximus
secundum probabiliorē sententiam, necessarium esse ad
acquirendam indulgentiam: tum quia ex dictis in praec. 6. 13.
sect. 2. plenaria indulgentia non tollit omnem poenam in pur-
gatorio luendam: imò nec plenior, sed sola plenissima: tum
quia multorum sententia est quam Nauar. sequitur in praec. no-
tab. 15. quod indulgentia plenissima non liberet plenissime,
nisi causa ob quam conceditur sit ad id sufficiens: de qua re
non potest satis nobis constare. Nec obstat quod sententia
contraria videatur probabilior: quia cum ipsa altera suam ali-
quam probabilitatem habeat, expedit facere, qua noceat ne-
queunt etiam si forte nihil profuerit: tum demum, prout ex Ger-
briate Nauar. addit, quod talia suffragia fieri possint in gratia
actionem, sicut & illa quae sunt pro puero recens baptizato
& mortuo, nihil habente expiandum. Itemque ad gratificandam
ipsis defunctis qui plurimum gaudent amicis suis tam
pia opera pro se agentes Deo gratiores fieri, & Deum hono-
rare, aliaque animas Purgatorij iuuare. Ita que peccatus habet
verè Christianum, non tantum liberet suis vita functis ac-
quiret indulgentiam per quam celerius ab horrendis Purga-
torij poenis liberentur: sed etiam suffragia praestabit quibus
etsi forte non indigeant, per ea tamen accrescat illis gaudij
quoddam accidentale, eo nomine, quod causa ipsorum: & ani-
mae aliorum defunctorum iuuentur, & diuina maiestas hono-
retur; taliaque praestantes reddantur Deo suo gratiores:
quem illi à poenis liberi etiam atque etiam deprecantur, vi-
nos qui sumus in eos benefici, liberet hic à malis, & se cum
tandem collocet in caelis.

199. Vnicum dubium restat. An is qui indulgentiam concedit
capax sit illius acquirendae. Hoc Sotus proponens in 4. dist. 21.
q. 1. ar. 4. col. penult. pro parte negante adfert, quod confer-
re indulgentias sit actus iurisdictionis in subditum, nempe
possit in seipsum iurisdictionem exercere, vt patet ex eo quod
nemo possit seipsum sacramentaliter absolueret. Pro asser-
tante verò, quam ille sequitur & probabilior est, quod a ratione
alienum prorsus sit; Papam eo quod sit Ecclesiae caput, ex-
cludi ab illo beneficio; quod caeteris communicat: cum
Princeps distribuens bona communia, possit suam portio-
nem sibi accipere tanquam Reipublicae membrum, omnium
etiam potissimum. Quod qui negauerit negare similiber de-
bet, Papam posse gaudere priuilegio, quo dispensauerit cum
tota vrbe in aliquo die ieiunij. Et certe si in onerosis, illo ge-
neralem legem qua imponit aliquld (vt ieiunij vel festi ob-
seruationem) tenetur seruare, si non vt coactua, vt alij saltem
vt dire actua iuxta illud Canonizatum in c. Cum omnes. De con-
suet. Patere legem quam tu eris ipse: non est negandum in
favorabilibus ipsum posse participem esse beneficii quod ge-
neraliter confert, si illo sicut caeteri indigeat, vt potest indul-
gentiae beneficio indigere. Ad argumentum autem contra-
rium idem author respondet, neminem posse quidem iuris-
dictionem in seipsum exercere cogendo, sed absolueret se-
ipsum sacramentaliter, cum talis absolutio requirit vt Pae-
nitens se Sacerdoti subiciat cui parere teneatur. Indulgen-
tiam verò non concedi cogendo, sed aliquid facientibus cog-
noscendo ex thesaurio Ecclesiae, pretium quo redimant poenas
temporales, quas Deo debent pro suis peccatis. Quod bene-
ficio ita concessum, potest perinde extra Sacramentum ac-
in Sacramento obtineri.

LIBER QVARTVS, ET TOTIVS OPERIS OCTAVVS, DE SACRAMENTALI ABSOLVTIONE.

SOLVTIONE.

PRAEFATIO.

ABSOLVERE idem est generaliter, ac expedire aliquem vinculis quibus constrictus tenetur: absolutioq. est ipsa actio ligati liberandi à vinculis: quorum nomine proprie significatur corporea, seu qua corpus ligant: per meta-
phoram vero ex illis sumptam: tum peccata, quibus spiritaliter ligatur humana anima, iuxta illud Proverb. 5. Iniquitates sua capiunt impium, & funibus peccatorum suorum constringitur: tum censura Ecclesiastica, quibus Ecclesia spiritualiter constringit peccatores ad ipsorum correctionem & emendationem. Pro quo duplici spiritualium vinculorum genere, duplex distinguitur absolutio spiritalis: una à peccatis, & altera à censuris: quae sunt excommunicatio, suspensio & interdictum. De illa, quae communiter dicitur Sacramentalis, propositum nobis est hoc loco dicere: atque eam cum Caetano in summula, spectare primò secundum se absolute. Deinde in ordine ad Confessarium illam conferentem. Tertio, in ordine ad Penitentem, illam recipientem; & sic primum huius libri caput erit de Sacramentali absolute secundum se. Secundum de ea in ordine ad Confessarium. Tertium de eadem in ordine ad Penitentem: quibus aliquot addenda sunt de absolute à casibus reseruat, quae peculiarem habet difficultatem: tam quoad potestatem absoluentis, quam quoad executionem eiusdem potestatis. Ad quam minuentiam, quartum caput addetur de potestate absoluentis à reseruat. Quintum, de commissione eiusdem potestatis. Sextum, de illius executione: & Septimum, de eiusdem executionis effectu.

CAPVT I.

De absolute Sacramentali secundum se absolute.

SVMMARIVM.

- 1 Absolutio Sacramentalis, actus est iudicialis, & Sacramenti Penitentiae forma.
- 2 Essentia illius tota consistit in verbis Absolute, ab eiusdem Sacramenti ministro prolatis, cum debita intentione.
- 3 Peccatum est, eadem verba in Sacramenti administratione mutare in alia, eiusdem etiam sensus, & sufficientia ad persiciendum Sacramentum.
- 4 Cum qua intentione proferri debeant.
- 5 Quatenus sint Sacramenti forma.
- 6 Nec licet, nec valet absolutio Sacramentalis data sub conditione de futuro.
- 7 Quando licet data sub conditione de praeterito.
- 8 Quando data sub conditione de praesenti, etiam si illicita, valet.
- 9 Duo casus in quibus sic data potest licita esse.
- 10 Bis super eadem confessione dari non potest: super ipsam autem peccatis, iterata eorum confessione, potest.
- 11 Absolutio per aliquod tempus differri potest post factam confessionem, & impostam satisfactionem.

12. Manum penitenti imponere necessarium non est, non modo de necessitate Sacramenti, sed nec de necessitate præcepti.

Conterimus ea attingere de Sacramentali absolutione secundum se absolute, quæ ad praxim nobis propositam facere videntur, relictis aliis Theologorum scholasticorum considerationi, quorum sunt propria.

1. Primum est, Sacramentalem absolutionem actum esse iudicalem, quo à Sacerdote tanquam Iudice, sententia pronuntiatur, prout Concil. Trident. definit sess. 14. cap. 6. & Can. 9. Quod & in præced. cap. 3. statuit, ipsum Sacramentum Penitentiae formam esse, in qua præcipue, vis illius sita sit; addens consistere in verbis ministri eiusdem Sacramenti *Ego te absolvo*. Pro quo etiam facit hæc ratio, quam habet D. Thomas in 3. part. quæst. 84. art. 3. Illa est forma in vnaquaque re, per quam ipsa perficitur ab agente. Sacramentum autem penitentiae per ea verba perficitur à Sacerdote illius ministro; cum nihil ipse faciat aliud, quam *presupposita Penitentis confessione tanquam materia*, verba prædicta proferre. Ergo ea sunt ipsius forma.

Notanda quoad essentiam & validitatem Absolutionis Sacramentalis.

SECTIO PRIOR.

2. Secundum est in solis illis verbis (*Ego te absolvo*) à ministro Sacramenti Penitentiae cum debita intentione prolata consistere totam Sacramentalis absolutionis essentiam. Quod Caiet. in verbo Absolutio à peccatis, ex Concil. Florentino confirmans; addit pronomen *Ego*, non esse de necessitate formæ, quia ipsum subintelligitur in verbo absolvo nec item ea quæ dictis verbis antecedenter aut consequenter apponuntur dicendo: Dominus Iesus Christus te absolvat, & ego autoritate ipsius te absolvo à peccatis tuis: in nomine Patris & filii & Spiritus sancti. Amen. Passio Domini nostri Iesu Christi & merita beatæ Mariæ Virginis & omnium Sanctorum quidquid boni feceris vel mali sustinueris, sit tibi in remissionem peccatorum tuorum, in augmentum gratiæ, & in præmium vitæ æternæ. Amen. Quamquam tñ talia merito censentur esse de congruentia, vt idem author tangit; quia cum Sacerdos absolvat tanquam Dei minister, non habens auctoritatem ex se, sed ex Deo, qui est principalis causa remissionis peccatorum: ne videatur sibi meti talem auctoritatem arrogare, consentaneum est, vt prædictæ formæ absolutionis præmittat illa verba, *Dominus Iesus Christus te absolvat* itemque subiungat verba illa, *Passio Domini nostri, & c.* propterea quod delicta per absolutionem cuius, manet peccata in purgatorio luenda: quæ nobis relaxantur tñ per Christi & Sanctorum merita quæ nobis applicantur per indulgentias; de quibus proxime egimus in appendice præcedentis libri: tum per bona quæ facimus aut mala quæ patimur ex Dei amore in ipsius gratia constituti. Debere vero subiungere illa, *peccatis tuis: in nomine Patris & filii & Spiritus sancti*, nec vltimo modo omittit posse Concil. Trident. satis indicat, cum in cit. cap. 3. addidit, & cetera: hoc enim verbum ostendit saltem ex intentione Ecclesiæ nullo modo omittenda esse ea quæ Sacerdos postquam dixit, (*Ego te absolvo*, statim subiungit à peccatis tuis: in nomine patris & filii & Spiritus sancti: etiam si non pertineant ad Sacramenti essentiam: nec eorum omisio de se faciat absolutionem sacrilegam & inuálidam, si cetera adsint. Verba autem deprecatoria, tam quæ præcedunt absolutionem, *Misereatur tui &c.* quam quæ sequuntur, *Passio Domini nostri Iesu Christi, & c.* licet non sint pro arbitratu mittenda tum quia laudabilis sanctæ Ecclesiæ mos fert, prout Concil. Trid. habet in cit. cap. 3. vt absolutioni adiungantur: tum quia sunt Penitenti vilia, pro impetranda dispositione ad gratiam, & recipiendam per absolutionem, & receptam deinceps conseruandam. Quamquam non est tanta eorum necessitas, quin si virgeat Penitentium multitudo, aut alia similis causa rationabilis, omitti possint; tanquam non modo ad essentiam, sed neque ad administrationem Sacramenti Penitentiae necessaria vt idem Concil. Trident. expressit. Et hoc ne quidem necessitate præcepti, vt habet Nauar. ad princip. cap. primi De penitenti. distinct. 6. numero 30. vnde ex Soto in 4. distinct. 14. quæst. 1. art. 3. col. penultima, ea omis-

sione nisi contemptus interueniat ne veniale quidem peccatum committitur.

Tertium est, mutationes quibus receditur à verbis per Ecclesiam determinatis in forma Sacramenti Penitentiae, non fieri sine peccato; etiam si ea tales sint quæ non obtinent quominus Sacramentum perficiatur: quod tamen peccatum Sotus ait loco citato non esse genere suo mortale, nisi forte ob scandalum: nimirum quia vulgus putaret talem formam non esse legitimam. Vbi aduerte Ecclesiam non præcipere vt sacra: eorum Penitentiae admittatur sub hac verborum forma (*Ego te absolvo*) quasi velit irritum esse Sacramentum, si sub alia admittatur: sed quasi velit declarare, talia verba magis quam alia convenire ad eum usum: quia cum verba non pertineant ad Sacramenta nisi ex institutione diuina, conuenit vt ea, nec alia, vsurpentur ad Sacramenti, sub quibus ipsum fuit à Christo institutum. Sic quia ipse dixit Matth. vii. Euntes docete omnes gentes baptizantes eos in nomine Patris & filii & Spiritus sancti: pro forma Baptismi vsurpantur verba, *Ego te baptizo in nomine Patris & filii & Spiritus sancti*. Pariter ergo quia Matth. 16. dixit, Quodcumque solueris super terram: & cap. 18. Quæcumque solueritis super terram erunt soluta & in caelis; conuenit vt illis verbis, *Ego te absolvo*, Sacerdotes Sacramentum penitentiae admittant, ad quod præstandum potestas per prædicta verba relicta est à Christo in Ecclesia ex Concil. Trident. sess. 14. cap. 6. Itaque peccatum committere censetur, nisi signantia excuset, quisquis dictam formam mutat, etiam reuocato sensu non quod non perficiat Sacramentum, sed quod ritum Ecclesiæ non obleruet.

Quartum est, intentionem ministri verba ea proferentis debere in particulari esse exercendi actum per quem Sacramentum Penitentiae admittitur consenti: id eo quod si Sacerdos casu, nec ex intentione, verba ipsa Sacramentalia proferret, nequiquam absolueret. Cæterum in communi debet intentio esse faciendi quod Ecclesia facit per suos ministros iuxta Concil. Florentinum in instruct. Armenorum sub initium: non quod necessarium sit vt intra se actu dicat: Intendo facere id quod facit Ecclesia, prout bene mones Sotus in 4. distinct. 1. quæst. 5. art. 8. in fine: sed quod in eandem intentionem Ecclesiæ minister incumbere talis Sacramenti administrationi, & id quod sui muneris est exequi.

Quintum est, eadem verba non dici formam Sacramenti Penitentiae, quatenus voces quædam sunt materialiter: sed quatenus significant eiusdem Sacramenti effectum; nimirum peccatoris iustificacionem liberationemve à peccatorum vinculis: cum enim Sacramenti essentia nihil aliud sit quam signum esse rei sacrae, seu significare gratiam interius sanctificantem ex D. Thoma 3. quæst. 60. art. 2. & 3. cæteris Theologis in 4. distinct. 1. quæst. 1. fit vt vnum quodque, sicut inquam materia, sive tanquam forma: eatenus ad Sacramentum pertineat, quatenus significat: alioqui enim Græci qui ignorant has voces (*Absolvo te*) non perficerent Penitentiae Sacramentum. Vnde pro praxi ex D. Thomæ doctrina in citata quæst. art. 7. ad 3. & artic. 8. hæc regula sumitur: Quæcumque mutationes fiant in forma Sacramentali, dummodo sensus non mutetur, vere conficitur Sacramentum. Quæ intelligenda est presupposita in ministro recta intentione faciendi quod ex Christi institutione facit Ecclesia. Nam verba Sacramentalia non habent ex sua natura, vt significant interiorem gratiam; sed ex diuina institutione: quæ illis in particulari applicatur per intentionem ministri. Quæ de causa Concil. Florent. loco cit. inter ea quæ requiruntur ad Sacramentum, numerat intentionem ministri. Ad quorum pleniorum intelligentiam documenta quædam addenda essent: sed quoniam sunt omnibus Sacramentis communia, in eum locum differenda sunt, in quo tradentur quæ in genere ad Sacramentalia pertinet, in sequenti libro 26.

Notanda quoad absolutionis Sacramentalis usum.

SECTIO POSTERIOR.

6. Sextum est, nunquam absolutionem à peccatis impendendam esse sub conditione de futuro: si Confessarius diceret, Si restitueris, aut si feceris talem penitentiam, vel aliud huiusmodi, ego te absolvo. talis enim absolutio esset nulla, vt recte probat Caiet. in summula verbo Absolutio à peccatis, vt in

Circa appositionem conditionalem, & post eum præter cæteros Nauarr. in Enchir. cap. 26. numer. 12. Quia non est in potestate Sacerdotis ministrantis Sacramentum; nunc temporis conferre illud & suspendere effectum eius in aliud tempus implendæ conditionis appositæ. Vnde, vt addit Caiet. sacrilegus est eiusmodi abusus formæ Sacramenti, quâ ipsam ex ratione perficitur, vt fructus ipsius excludatur per indebitam ministrantis intentionem. Idem iudicium est, vt ad huc Caiet. addit, si Sacramentalis absolutio impendatur sub rati habitatione Superioris: quoniam quod fit sub spe rati habitationis, quamuis voce tunc fiat; re tamen ipsa fit tanquam pendens, ita vt irritari nullumque esse possit.

Sub conditione vero de præterito, quando Confessarius dubitat an protulerit verba absolutiois, potest licite absolute dicendo: Si non es absolutus, ego te absoluo, &c. Sicut cum de aliquo dubitat an sit baptizatus, potest illum sub conditione baptizare dicendo, Si non es baptizatus, ego te baptizo &c. iuxta cap. 2. de baptismo.

Sub conditione denique de præsentibus, vt dicèd. Si vere stantibus resistere, vel præsentare te Superiori Absoluo te, &c. Absolutio data tenet, stante conditionali veritate, id est, si res vere se habeat vt supponitur: peccata tamen Sacerdos sic absolvens: quia sine iusta causa (quandoquidem in foro Pœnitentiali ex ecclesiæ communi vtu, Pœnitenti aliquid de se dicenti creditur absolute, & sine conditione) præsumit dare sub forma dubia, quod Christus mandauit sub certa forma ministrare, Adeo vt, addit Caiet. Si à Superiore facultas absolueudi à reſeruatîs commissa sit sub aliqua conditione peragendi certam pœnitentiam peregrinationis, vel elemoſynæ, vel alterius boni operis: ipse non debeat conditionaliter, sed simpliciter & absolute absolute Pœnitentem acceptantem talem pœnitentiam, aut saltem habentem animum implendi quamcumque ei iniungendam.

Duo tamen sunt casus, quos Iacobus à Graphijs lib. 1. decis. cap. 32. numer. 2. ex Bartholomæo à Medina commemorat: in quibus dari potest absolutio sub conditione de præſentibus. Prior est, quando puer confitetur, & Confessarius dubitat an is habeat vsum rationis, vel an phreneticus in actu confessionis, sit sanæ mentis. Posterior est quando is qui confitetur iustus esse creditur, & ita virtutibus ornatus apparet, vt Sacerdos nequeat internoscere, an ea quæ ille confitetur sint peccata venialia nee ne. In illo enim casu, inquit memorati authores, Confessarius potest absolute dicendo Ego te absoluo à peccatis tuis, si habes vsum rationis. In hoc vero, dicendo Ego te absoluo si quæ confitetur sint peccata:

Cuius doctrinæ ratio reddi potest, quod absolutio sub conditione de præſentibus, sufficere possit ad Sacramentum: & quando res est dubia, tantum abest vt ea sit de se mala, quin potius remedium est præſentissimum ad vitandam moleſtiam, quam animus anxius vexatur, dum non suppetit ratio vincendi dubietatem, vt fere contingit in propolis casibus. Quamquam in eorum posteriore, quod etiam monet Iacobus à Graphijs, melius est aliqua dexteritate elicere ex ore Pœnitentis aliquid ipsius peccatum iam alias in confessione detectum, vt vsurpari possit vſitata absoluendi forma. Aut certe cum nullum dubium est de mortali, abstinere à Sacramentali absolute: prout prudentia, interiorque Spiritus sancti instinctus ad maiorem Dei gloriam esse dicat. Nam est cauendum est, absolute Pœnitenti facile negare, prout habet Nauarr. in Enchir. cap. 26. numer. 3. tamen non fit ei iniuria, cum ideo non absoluitur, quod notetur aliquid absolute Pœnitentem requisitum deesse in ipso: vt deest materia absolute Pœnitentis in proposito casu.

Septimum est, nunquam esse impendendam bis absolute Pœnitentem super eadem confessione: posse autem impendi super eadem peccatis, si eorum confessio iteretur. Cuius veritatis priorem partem Caiet. loco citato vsu Circa iterationem, probat: quia ipsa iteratione, utpote arguente insufficientiam prioris formæ, fit iniuria Sacramento. Posteriori partem vero probat: quia confessio tenet locum materiæ proximæ in Sacramento Pœnitentiæ; ex Concil. Florent. in antea citata instruct. Armenorum: vnde fit vt homo, qui potest pluries eadem peccata confiteri, possit quoque pluries ab ipsa absolute absolui. De qua re Medina in Cod. de confessione quest.

25. Quamquam tamen in tali iteratione adhibendus est modus propter reuerentiâ Sacramenti. Nam ea laudabilis quidem est, quando fit seruatis prudentiæ conditionibus, non tamen aliter facta: nempe ex inquietâ phantasia & scrupulosa conscientia, cum molestia Confessarij iactura temporis: prout ex eod. Caiet. annotat Nauarr. ad cap. Fratres. De pœnitent. distinct. 5. numer. 30. Videnda sunt in præced. lib. 2. cap. 10. dicta, de sexta specie scrupulorum.

Octauum est, absolute Pœnitentem per plures dies differri posse, post factam confessionem & taxatam pœnitentiam: etiam si Confessarius interea obliuisceretur talis pœnitentiæ, dummodo ea illi in memoriam prius reuocetur. Item posse in vna die confessionem audiri, & in altera iniungi pœnitentiam & absolute Pœnitentem impendi: quia Pœnitentiæ Sacramentum non requirit tantam continuitatem agendorum & dicendorum quam mala Sacramenta. Ita habet D. Antoninus in summa confessionalis tractatu 1. par. 2. cap. 4. sub finem ex quod refert etiam Iacobus à Graphijs in lib. 1. decis. aur. cap. 32. numer. 11.

Postremum est, absolute Pœnitentis substantiam minimè pertinere, vt dum ea præfertur manus capiti Pœnitentis imponatur: imo neque de necessitate præcepti id faciendum esse Nauarr. ad princip. primi cap. de pœnitent. distinct. 6. numer. 29. ex D. Thoma habet. Addens aliquando malum esse id facere: vt cum Pœnitens est femina, molli forte pulchritudine & molliter ornata. Similiter nec videtur necessarium esse vt Sacerdos dum absoluit manum extollat: licet vbi consuetudo regionis id ferat, conueniat id facere.

CAPVT II.

De absolute Sacramentali in ordine ad Confessarium.

SVMMARIVM.

13. Expositas in prima parte libro primo conditiones, absolute Sacramentalis requirit in Confessario.
14. Prudentia Confessarij est, Pœnitentem circumſpectè monere, consolari, oburgare, interrogare.
15. Item non facile negare ei absolute Pœnitentem, nec eam dare volenti à peccato mortali abstinere, aut recusanti restituere.
16. Item cognoscere dispositionem Pœnitentis: & quantum ad præteritum; si suis obligationibus satisfecerit: & quantum ad præſens; si sufficientem dolorem habeat; & quantum ad futurum si sufficienter emendationem proponat.
17. Item non absolute Pœnitentem, nisi habita ad id facultate: nec ante à peccatis absolute, quam ab excommunicatione, & quam imposuerit Pœnitentiam.
18. Forma seu modus absoluendi à peccatis.
19. Quid agendum cum Pœnitente qui cognoscitur occasiones proximas habere peccandi de cætero.
20. Quid item agendum cum eodem, si interrogatus in Confessione negat peccatum, quod Confessarius probe nouit esse ab ipso commissum.

13. Sacramentalis absolute Pœnitentis minister idoneus: vt esse censetur præditus qualitatibus, seu conditionibus ijs, quæ in prima parte libro 1. expositæ sunt: Cui expositioni addendum est de pertinentibus ad prudentiam Confessarij in absolute Pœnitente, quænam illa sint.

Specièntia ad prudentiam Confessarij in absolute Pœnitente.

SECTIO I.

14. Hæc Nauarr. persequitur in Enchir. cap. 26. vnde dicitur in primis numeris.

Primum est, vt peracta confessione doceat Pœnitentem, si quæ sint, in quibus ipsum culpabiliter errare animaduertit.

Secundum est, vt pro Pœnitentium varietate alium increpet, alium consolatur, ad odium peccati, & virtutis amorem excitet, adhibitis salutaribus monitis & conuenientibus remedijs, iuxta ea quæ in 1. parte lib. 2. dicta sunt de ipsius tantum patris & Medici spiritualis munere.

Tertium est, vt præmissis, pro munere Iudicis, interrogationibus opportunis, faciat Pœnitentem concludere confessionem; dicendo quod de omnibus confessis & qui-